

A world map with a dark blue and green color scheme, showing the continents and oceans. The map is centered on the Atlantic Ocean.

Globalizacija zahodne kulturne revolucije

Ključni koncepti, operativni mehanizmi

Marguerite A. Peeters
Spremna beseda dr. Tadej Strehovec

MARGUERITE A. PEETERS

Globalizacija zahodne kulturene revolucije

Ključni koncepti,
operativni mehanizmi

ZALOŽBA
DRUŽINA

Spremnna beseda

Strategije za deinstalacijo judovsko-krščanskega sveta: primer ideologije spola

Tadej Strehovec

Pričujoča knjiga avtorice Marguerite A. Peeters se dotika enega najbolj pomembnih pojavov zahodne kulture – to je globalizacije kulturne revolucije s posebnim poudarkom na spolu, spolnosti, zakonski zvezi, družini in emancipaciji žensk. Bralec bo preko te knjige vstopil v svet ideologije spola, ki temelji na marksistični platformi razumevanja zgodovine kot spopada ne več med delavstvom in kapitalom, temveč med moškim in ženskim spolom ter posledično relativizaciji biološke spolne identitete. Z besedno zvezo »globalna kulturna revolucija« avtorica označuje novo psevdoetično paradigmo, ki se preko mednarodnih organizacij in družbenih ter ekonomskih centrov moči širi od konca hladne vojne naprej. Gre za sekularno etiko, ki je rezultat feministične, spolne in kulturne revolucije in poti Zahoda v postmodernost. Gre dejansko za dekonstrukcijo in odpravo judovsko-krščanske antropologije. Avtorica opaza, da je neznanje o antropoloških izzivih nove kulturne revolucije eden največjih problemov sodobnega človeka in razlog za njegovo apatičnost in brezbržnost. Po njenem mnenju je omenjena revolucija na Zahodu zasedla

ključne družbene točke (kot so izobraževanje, kultura, mediji, politika, zakonodaja itd.) in kaže obraz samouničenja. Pri tem je kritičnega pomena, da proti tej revoluciji skoraj ni nobenega političnega in kulturnega odpora. Avtorica sama poudarja, da je omenjeno delo namenjeno kot priročnik za vzgojitelje, ki presojuje omenjeno globalizacijo s perspektive naravnega moralnega oz. večnega zakona. Njen cilj je na poljuden način razkriti delo družbenih inženirjev in razkriti njihove radikalne cilje, kot so dekonstrukcija spola, družine in družbe; zmanjšanje svetovnega prebivalstva in omejevanje svobode izražanja ter verske svobode. V kontekstu slovenske družbe je omenjena knjiga velika osvežitev, saj se z ideologijo spola soočamo že od srede 50. let prejšnjega stoletja, ko je na zakonodajni ravni prišlo do uveljavljanja t.i. reproduktivnih pravic (splav, kontracepcija), uzakonitve ločitve, zakonodajne in ustavne izenačitve zakonske zveze z zakonsko zvezo, dekriminizacije neheteronormativnih spolnih praks ter redefinicije zakonske zveze kot skupnosti dveh oseb in ne več kot skupnosti moškega in ženske. Širjenje te globalne ideologije spola se je v Sloveniji razkrilo ob referendumih o *Zakonu o spremembah in dopolnitvah zakona o zdravljenju neplodnosti in postopkih oploditve z biomedicinsko pomočjo* (2001), *Družinskem zakoniku* (2012) in o *Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih* (2015). Ne glede na rezultate volivcev in volivk, da ne sprejemajo redefinicije zakonske zveze in da ohranijo pravico vsakega otroka do očeta in matere, je junija 2022 Ustavno sodišče »povozilo« voljo velike večine državljanov in odločilo, da je odrekanje pravice do sklenitve zakonske zveze in posvajanja otrok istospolnim parom diskriminatorno in zatorej neskladno z ustavo. Ustavno sodišče je Državnemu zboru naložilo, da mora v roku šestih mesecev odpraviti neustavno stanje. To je Državni zbor tudi naredil in spremenjeni

Družinski zakonik s ključnimi ideološkimi spremembami je stopil v veljavo januarja 2023. Elita radikalnih pravnikov in aktivistov je spremenila pomen zakonske zveze kot skupnosti dveh oseb in istospolnim parom zagotovila dostop do otrok. S tem smo bili prvič v zgodovini slovenskega naroda in slovenske kulture državljani prisiljeni v imenu t.i. človekovih pravic spremeniti pomen zakonske zveze in družine ter smo otrokom odrekli pravico do materinske in očetovske identitete.

Izkušnja slovenskega človeka s komunizmom ima za posledico njegovo oz. njeno večjo občutljivost za različne oblike manipulacij in totalitarnega nasilja v vseh oblikah. Ena izmed njih je jezikovna. Avtorica pričujoče knjige je zbrala temeljne informacije o novi kulturni revoluciji, ki se kot del globalne kulture širi po vsem svetu. *Modus operandi* je jezikovni inženiring in manipulacije z namenom anestezije moralne in razumne razsodnosti človeka z namenom, da bi se samoomejil v izražanju pravice do svobode govora ter se samocenzuriral, ko gre za izražanje verske svobode oz. svobode vesti. Vse z namenom, da bi takšni državljani ustvarili »prostor« za ključno fazo omenjene ideologije, to pa je vstop v celotno vzgojno in izobraževalno vertikalno. Promotorji ideologije spola se zavedajo, da so izobraževanje, mediji, socialna omrežja in kultura sredstva za vzgojo novega človeka, ki bo po njihovem prepričanju presešel naravne omejitve in se osvobodil heteronormativnega razmišljanja, ki naj bi bil eden glavnih razlogov za socialne, politične in okoljske probleme ter krize. Samo preseganje heteronormativnega patriarhalnega sveta naj bi vodilo v utopični svet miru in sreče, kjer bodo ljudje živeli v poliamoroznih skupnostih fluidno spolno spreminjajočih ljudi, ki bodo vsi legalni starši svojim otrokom in imeli skupno premoženje. Nekakšna utopična komunistična komuna s skupno lastnino, skupnimi otroki in fluidnimi

spolnimi identitetami ter striktnim nadzorom nad besedami, ki se jih sme uporabljati – naj bi vodila v trajno vzdržen svet, mir in harmonijo na vseh ravneh družbe. Ob tem se lahko tako kot avtorica v pričujočem delu vprašamo, kako smo prišli do tega stanja? Pri tem je lahko za izhodišče za oblikovanje odgovora prav obravnava sprememb na področju razumevanja in dojemanja zakonske zveze v sodobni družbi.

V pluralni in demokratični družbi je tradicionalni naravno-teološki pogled na zakonsko zvezo eden izmed legitimnih pogledov na medosebna in družinska razmerja. Ob tem je mogoče poudariti, da to ni edini pogled na družino in zakonsko zvezo. Razsvetljensko sekularna paradigma je preko vzpona in propada treh totalitarizmov ter preko seksualne revolucije v šestdesetih letih prejšnjega stoletja povzročila številne premike v razumevanju osnovne funkcije zakonske zveze. Z vedno bolj uveljavljeno emancipacijo žensk je dvom v zakonsko zvezo postajal vedno bolj konkreten. Stališče, da sta zakonska zveza in družina glavni oviri za uresničitev žensk, se je kasneje nadgradila s kolektivističnimi idejami, da mora država vedno bolj posegati v vzgojo in oblikovanje otrok. K spremembi pogleda na družino in zakonsko zvezo je prispeval tudi silovit razvoj na področju medicine. Legalizacija in opravljanje t.i. varnih postopkov umetne prekinitve nosečnosti, širok dostop do kontracepcije, postopki umetne oploditve in nadomestnega materinstva so v kontekstu uzakonitve ločitve in vedno večje družbene permisivnosti v zadnjih petdesetih letih pripeljali v drastični upad sklepanja zakonskih zvez. K temu je pripomogla tudi t.i. protinatalistična politika mednarodnih in državnih ustanov, ki so v konvencionalni zakonski zvezi videli tisto obliko skupnega bivanja, ki je »preveč« odprta za rodnost in zaradi tega problematična. Promoviranje in

Predgovor

Med letoma 1991 in 1993 sem živela v zahodni Ukrajini in sem bila priča propadu sovjetskega imperija. Nikoli ne bom pozabila zgodovinskega upanja v srcih ljudi, da bodo obnovili svojo državo v skladu z univerzalnimi človeškimi težnjami: svobodo, zlasti versko svobodo in svobodo odločanja v skladu s svojo zgodovino in kulturno identiteto, mirom, spoštovanjem družine kot temeljne celice družbe, solidarnostjo med Vzhodom in Zahodom, bratstvom in prijateljskim sodelovanjem. Ta plemenita stremjenja je kmalu ogrozil nepričakovan izziv. Leta 1994 mi je član delegacije Svetega sedeža na četrti mednarodni konferenci Združenih narodov o prebivalstvu (v Kairu) odprl oči za novo grožnjo človeštvu. Mednarodna zveza za načrtovano starševstvo (IPPF) in podobno misleče skupine pritiska so si agresivno prizadevale za globalno uveljavitev novih »norm«, ki bi vključevale neomarksistične ali postmoderne cilje zahodne seksualne in feministične revolucije, kot sta *spolno in reproduktivno zdravje* ter *spol*. Marksizem-leninizem je propadel, toda porajajoče se globalno upravljanje je že vzpostavljalo operativne mehanizme za širjenje zahodne kulturne revolucije in njenega glavnega stranskega proizvoda – hitre in globoke sekularizacije – na vse konce sveta.

Kot novinarka sem sodelovala na vseh konferencah OZN, ki so sledile Kairu. Združeni narodi so po koncu hladne vojne začeli serijo devetih konferenc za oblikovanje »novega globalnega soglasja« za 21. stoletje. Takoj sem razumela, da

je šlo za veliko več kot za vprašanja spolne morale. Predmet tega »globalnega soglasja« je postal nov svetovni jezik, ki ga ni bilo v temeljnih dokumentih OZN in so ga oblikovali »strokovnjaki«. Pokrival je vsa področja mednarodnega sodelovanja: družbenogospodarsko, okoljsko, človekove pravice, politično, etično, antropološko, kulturno in celo versko. Takoj po koncu konferenčnega procesa se je razširil kot gozdni požar. Začela se je porajati nova sinteza, ki se je korenito razlikovala od tiste, na kateri so bili Združeni narodi leta 1945 ustanovljeni. Takrat je začela nastajati zgodovina in nova vizija sveta je v veliki meri zmagala. V znatnem obsegu nam vlada od sredine devetdesetih let.

Leta 2003 sem bila povabljena, da spregovorim na plenarnem zasedanju regionalne škofovske konference Zahodne Afrike. To je bila prva v nizu misij na tej celini. Sto petdeset navzočih škofov je moj opis ciljev in strategij globalnega upravljanja neposredno povežalo s konkretnimi izzivi, s katerimi so se spoprijemali na svojem pastoralnem področju. Želeli so razumeti mehanizme neokolonizacije, ki so jo boleče doživljali. Prosili so me, naj napišem nekakšen priročnik, ki bi didaktično razkril zgodovino in razvoj globalizacije zahodne seksualne in feministične revolucije. Knjiga je izšla leta 2007 in afriške škofovske konference so jo razposlale škofom, pastoralnim centrom in semeniščem. Na Zahodu in v drugih delih sveta se je zanimanje za ta vprašanja razmahnilo, ko je agenda spolov začela postajati vidnejša resničnost v reformi izobraževanja, kulturi in zakonodajah. Knjiga je bila nato ponovno objavljena v številnih državah. Dosegla je vseh pet celin.

V svoji doktorski disertaciji sem razlikovala tri velika obdobja v revoluciji globalnega upravljanja. Začetno obdobje je potekalo v senci hladne vojne (1945–1989). Sama revolucija se je zgodila v času mednarodnih konferenc OZN po koncu hladne

vojne (1990–1996). Po zadnji od teh konferenc pa je proces prešel v fazo izvajanja (od leta 1996 do danes). Za to fazo izvajanja sta značilna dva zaporedna normativna okvira za mednarodno sodelovanje: Milenijski razvojni cilji (2000–2015) in Agenda 2030, vključno s Cilji trajnostnega razvoja (2015–2030).

Pričujoča knjiga je ponatis druge izdaje iz leta 2012, v katero sem vnesla le manjše popravke. Obravnava prvi dve fazi in del tretje faze procesa globalnega upravljanja. Ne naslavlja Agende 2030. Knjige se mi ni zdelo potrebno posodabljati, saj je njen glavni namen zagotoviti pregled zgodovine globalne agende, ki nam zdaj vlada. Po moji analizi Agenda 2030 le utrjuje vizijo, zastavljeno med revolucijo. Uporablja novi jezik, ki je bil takrat izoblikovan. Temelji na istih konceptualnih stebrih. Vodijo jo isti ideološki cilji.

U V O D

Praktični namen tega *priročnika* je, da vzgojiteljem v državah v razvoju priskrbi informacije, ki jih potrebujejo, da bi v luči večnega zakona, ki ga je sam Bog zapisal v srca vseh ljudi, pridobili znanje o ključnih konceptih in mehanizmih delovanja, ki sestavljajo globalizacijo zahodne kulturne revolucije.

Z izrazom *globalna kulturna revolucija* imamo v mislih pojav, s katerim se od konca hladne vojne po svetu širi nova etika. Ta etika je v svojih radikalnih razsežnostih sekularistična in je rezultat feministične, spolne in kulturne revolucije iz 20. stoletja ter dolge poti Zahoda v postmodernost.

Ta priročnik ne poskuša izčrpno predstaviti te teme. Osredotoča se na analizo tistih zgodovinskih dogodkov, ki se nam zdijo najprimernejši za razkrivanje močnih kulturnih teženj revolucije.

Globalna kulturna revolucija zajema vse vidike življenja v družbi. Ta priročnik se še posebej osredotoča na proučevanje antropoloških izzivov, povezanih z globalizacijo zahodne

feministične in seksualne revolucije. Menimo, da je dekonstrukcija judovsko-krščanske antropologije vir družbenopolitičnih disfunkcij, ki zaznamujejo današnje upravljanje sveta.

Zaradi didaktičnega namena ima ta priročnik malo referenc. Vendar pa snov, ki jo vsebuje, izvira iz zelo številnih virov in iz najrazličnejših osebnih stikov. Avtoričin glavni vir so intervjuji, ki jih je opravila z vodilnimi strokovnjaki in predstavniki globalnega upravljanja na večjih mednarodnih konferencah Združenih narodov po tisti v Kairu leta 1994. Od leta 1995 je objavila več kot 310 analitičnih poročil (več kot 3000 strani) o večstranskem dogajanju v okviru *Interaktivnih informacijskih storitev* (Interactive Information Services; IIS). Poročila IIS se nanašajo neposredno na dokumente in besedila, pridobljene od mednarodnih organizacij.

Morda bi mislili, da so dogodki, ki jih analizira ta priročnik, splošno znani, zlasti vodjem in nosilcem odločanja v izobraževanju, zdravstvu in politiki. A v resnici še vedno obstaja brezno neznanja o antropoloških izzivih revolucije in nove etike. Nepoznavanje vodi v splošno apatičnost ali celo brezbržnost, kar ima resne posledice za prihodnost človeštva.

Izzivi so zapleteni. Namen tega priročnika je spodbujati razločevanje, ki ga je mogoče pridobiti le s trudom. Razločevanje ne pomeni izkoreninjenja ljuljke, ki raste poleg dobre pšenice, temveč učenje, kako prepoznati ljuljko in požeti dobro pšenico. Ko prepoznamo razliko, se odpre pot za nov napredek, novo vodstvo, ki se bo sposobno pozitivno in nadobudno odzvati na pristne težnje človeštva v začetku tretjega tisočletja.

Na Zahodu je revolucija že dosegla svoje glavne cilje in zdi se, da je celo dosegla točko samouničenja. Za eno generacijo se je bojišče preselilo v države v razvoju, zlasti v Afriko, ter v srednje- in vzhodnoevropske države. Ta priročnik je namenjen predvsem našim prijateljem zunaj zahodnega sveta, ki jih

želimo spodbuditi, da ostanejo zvesti temu, kar so, in da s tem, ko ostanejo zvesti sebi, današnjemu svetu ponudijo vodstvo, ki je značilno zanje in ga že pričakujejo tisti, ki po vsem svetu hrepenijo po vrnitvi k resničnosti, resnici in ljubezni.

I

ZAHODNA FEMINISTIČNA, SEKSUALNA IN KULTURNA REVOLUCIJA

Feministična in seksualna revolucija iz prejšnjega stoletja je na Zahodu dosegla večino svojih ciljev. Njene namere, ki so bile na začetku 20. stoletja prepovedane, zdaj prežemajo tkivo zahodnih družb in so na poti, da postanejo globalna kultura. Potem ko je ta revolucija premagala večino trdnjav političnega odpora, še naprej širi svoje učinke, ne da bi naletela na kakršenkoli kulturni odpor. Zahodna civilizacija zdaj okuša njene grenke sadove in se mora spopadati z njenimi uničujočimi eksistencialnimi posledicami, obenem pa se zdi, da je radikalizem dosegel svoj vrhunec.

To poglavje nas seznani z zgodovino zahodne feministične in seksualne revolucije ter z idejami posameznikov, ki

so jo vodili. Njegov namen ni biti izčrpen, temveč omogočiti tistim, ki na drugih celinah danes v polni meri občutijo učinke revolucije, da dojamejo prave namene družbenih inženirjev in pogosto prikrito radikalnost njihovih ciljev.

Zahod so doletele posledice njegove revolucije

V manj kot sto letih so ideje revolucionarnih manjšin močno spremenile miselnost in običaje večine na Zahodu. Ne le da nova kultura sprejema, dopušča in tolerira, temveč tudi »slavi« spolno eksperimentiranje mladih, menjavanje in številčnost partnerjev, raznolikost »spolnih usmeritev« in zunajzakonsko skupnost. Programi spolne vzgoje v šolah – tudi zasebnih, ne samo javnih – že več generacij spodbujajo promiskuiteto (pa čeprav le implicitno, kadar tega ne počnejo eksplicitno) in promovirajo etiko svobodne izbire, ki zaobide človeško in moralno vzgojo najstnikov. Zaradi interneta in hitrega tehnološkega napredka je pornografija na dosegu vse širšega in čedalje mlajšega občinstva. Ali ni večina mladih do osemnajstega leta starosti že eksperimentirala z vsem mogočim in pogosto celo opustila upanje in željo, da bi si ustvarili družino? Mnogi med njimi, ki vse pogosteje prihajajo iz razbitih družin, nimajo več poguma, da bi se zavezali.

Večina zahodnih držav je dekriminalizirala ali legalizirala splav in sprejela zakone, ki dovoljujejo umetno oploditev. Nekatere dovoljujejo genetsko manipulacijo s presežnimi zarodki v povsem znanstvene, ne reproduktivne namene. Mnoge od njih so, pod pritiskom močnega homoseksualnega lobija, ki očitno vztrajno postaja vse bolj uveljavljen, homoseksualnim parom podelile pravni status, primerljiv z zakonsko zvezo.

Homoseksualni prozelitizem v šolah, evtanazija (zarodkov, pa tudi hudo bolnih), legalizacija spolnih odnosov pri čedalje nižji starosti, tako imenovane »nadomestne matere«,¹ »homoseksualno starševstvo«,² »terapevtski zarodki«,³ »zasebna evgenika«,⁴ raziskave na zarodkih in zarodnih matičnih celicah, njihovo financiranje in uporaba v medicini postajajo državljanska pravica. Zdi se, da ti odkloni javnega mnenja ne šokirajo več, čeprav poudarjajo vse bolj zaznavno bolnost civilizacije.

Nova kultura si lasti pravico, da izvede vse, kar je tehnično mogoče. Ta ideja, s tragičnimi posledicami v zahodni kulturi, izvira iz časa Barucha Spinoze (1632–1677). Nazadnje privede do praktično nerešljivih precepov, s katerimi se danes spoprijeti bioetika, in gre tako daleč, da odpira vrata kloniranju in »umetnim maternicam«. ⁵ Zahodno kulturo obvladuje etika, ki je znana kot *sporazumna*, vendar je radikalno ambivalentna in brez stabilne vsebine. Razgradila je vest. Posledično večina ne more več razlikovati med dobrim in zlom. Postalo je preprosto manipulirati z njo: to je nezdravo ali celo nevarno stanje.

Revolucija je z napadom na samo strukturo človeške osebe povzročila antropološko kataklizmo. Zahodna kultura je prešla od *družine* k *parom* in *posameznikom*, od *zakoncev* k *partnerjem*, od *poroke* k *svobodni ljubezni*, od *sreče* k *blagostanju* in *kakovosti življenja*, od *starševske* avtoritete k *otrokovim* pravicam, od *samodarovanja* k *lastništvu nad svojim telesom* in *nadzoru nad svojo usodo*, od *vesti* k *svobodni izbiri*, od medosebnega *občestva* k *zlitju brezimnih* in *brezobličnih* posameznikov, od *dopolnjevanja moškega* in *ženske* k *pogodbi med spoloma*, od *staršev* k *reproducentom*, od *spočetja* k *reprodukciji*, od vseh oblik *legitimne oblasti* do *opolnomočenja* in *eksperimentiranja* posameznikov.

Kultura *lastništva*, *moči* in *užitka*, ki jo je želela ustvariti revolucija, ni prinesla pričakovane osvoboditve. Revolucionarni

radikalizem se zdaj spoprijema z neuspehom svojega utopičnega projekta. Nihče več ne more zanikati eksistencialnih in družbenoekonomskih posledic zakonske nezvestobe, ločitve, splava, evtanazije, kontracepcijske miselnosti, oploditve *in vitro* in trivializacije »jutranje tabletk«. Te prakse, ki so postale vsakdanja stalnica, ranijo tako tiste, ki jih izvajajo, kot tudi one, nad katerimi jih izvajajo, in tiste, ki so jim priča. Posledice kulturne revolucije so pred našimi očmi: fragmentacija v družini, družbi in med generacijami, osamljenost in zapuščenost starejših, čustvene težave in trpljenje otrok, ki živijo v »enostarševskih« ali »vzpostavljenih« družinah, porast primerov depresije, antropološka dekonstrukcija, akademski neuspehi, poklicna dezorientacija, porast samomorov, obup in občutek ogroženosti pri mladih, ki se zatekajo k drogam, nasilju, sektam in satanizmu, izguba kulturnih izročil in vere. Te disfunkcije so se tako razmahnile, da imajo uničujoč učinek na družbo kot celoto. Paradoksalno je, da je dekonstrukcija že postala *sistemska*.

Večini postaja jasno, da sistem, ki ga je vzpostavila revolucija, ni vzdržan in da ni nepovezan z dogajanjem, ki je v resnici razpad mednarodnega reda. Ali ni mogoče sedanjih težav pri zadovoljivem preoblikovanju multilateralnega sistema razložiti s pomanjkanjem volje, da bi se lotili korenin problema?

Kljub temu družbeni inženirji z zamudo še naprej zanjajo resnične vzroke za sedanje stanje zahodnih družb in iščejo alibi. Z uporabo zavajajočih rešitev samo še naprej povzročajo in poglobljajo škodo. Mislijo celo, da so bolj kot kdajkoli prej potrebni za reševanje težav, ki so jih sami povzročili: visoka pojavnost spolno prenosljivih bolezni in aidsa, nasilje nad ženskami, matere samohranilke, porast tega, čemur pravijo »nezaželene nosečnosti«, in »tveganih« splavov in tako naprej. Ob podpori omrežij globalnih partnerjev s posebnimi interesi ostajajo nosilci družbenih sprememb še naprej močni.

Izkazalo se je, da politični voditelji ne znajo izkoristiti samouničenja sprevrženih ciljev revolucije, da bi predlagali pozitivno in trajnostno alternativo. Zaradi odsotnosti moralnega vodenja so množice prepuščene samim sebi. Neopredeljivo, a spontano željo po vrnitvi k zdravi pameti, sreči in stabilnosti je mogoče opaziti predvsem pri mladih, vendar je ta želja le redko zadovoljena, saj jim starejši niso sposobni ponuditi vodenja, ki ga iščejo.

Konec mitov

Kljub svojemu aktivizmu so militantni revolucionarji, ki jih bomo natančneje opredelili v naslednjih poglavjih, izgubili svoj doktrinarni zagon. Revolucija je pri koncu svojega poteka in ne proizvaja več novih konceptov, ni več »velikih teorij«, ni globalnih ideologij.⁶ Miti, na katerih je bila revolucija utemeljena, so se, drug za drugim, tiho zrušili sami od sebe.

– *Mit o prenaseljenosti*, ki ga je skoval Malthus,⁷ je poldrugo stoletje podpiral zahodno gibanje za nadzor prebivalstva in demografske politike. Ta mit ne odraža več resničnosti. Znaki »demografske zime« so vidni povsod po zahodnem svetu: dramatično znižanje stopnje rodnosti in rasti prebivalstva, obrnjene demografske piramide, rodnost pod ravnjo obnavljanja prebivalstva, neizprosno staranje prebivalstva. Kriza prinaša, zlasti v Evropi, družbeno fragmentacijo, neobvladljivo povečevanje javne porabe, izčrpavanje državnih blagajn, gospodarsko recesijo, vse večjo revščino med upokojenci. Sposobnost Zahoda, da izvaja svojo odgovornost do sveta, je zmanjšana. Mnogi govorijo o *koncu Zahoda* – dogajanju, ki ne bo ostalo brez globalnih posledic.

– *Mit o osvoboditvi žensk in moškem zatiranju* mladih ne privlači več. Bojevito feministično gibanje danes predstavlja generacija šestdesetletnikov in se ne obnavlja več, poleg tega pa se je v zadnjih dvajsetih letih odmaknilo od nekaterih svojih stališč. V zadnjem času si miselni tok v ZDA prizadeva razgraditi »mit moške moči«,⁸ kot ga je poimenoval Warren Farrell, in pokazati, kako zelo ga je feministična histerija izkoristila.

– *Mit o »svobodni ljubezni«* razpada pred opustošeno krajino družbe razbitih družin, neporočenih in ločenih ljudi, otrok in mladih brez staršev in brez referenčnih točk, širjenja spolno prenosljivih boleznih in aidsa ter nepopravljivih psiholoških posledic splava. Številni mladi, ki so jih generacije, ki so ustvarile revolucijo, prepustile samim sebi, še naprej tavajo brez cilja, vendar so razočarani in se ne držijo več doktrine mita. Z grenko izkušnjo ugotavljajo, da »svobodna ljubezen« ni pot do trajne sreče. Vznesenost, ki jo vzbujata odprava tabujev in navidezni občutek moči, je minljiva in hitro preide v razočaranje.

– *Mit o napredku* sta zamenjala obsedenost s trajnostjo in kultura strahu, usmerjena v »ničelno rast«. Spreminjanje našega življenjskega sloga, da bi zagotovili preživetje človeštva in planeta, je postalo prednostna naloga v izobraževanju. *Hedonistično potrošništvo* je praktično, vendar ne več doktrinarno.

– In končno, zrušil se je tudi *mit o znanstveni avtonomiji in absolutizaciji »znanstvenih gotovosti«*. Zlasti psihologija in sociologija sta opustili jasno opredeljevanje »zakonov« človeškega vedenja, za kar sta si prizadevali prej. Freudova psihoanaliza in njegova dogma o libidu izgubljata tla pod nogami. Prevara tako imenovane »seksologije«, ki je sprožila programe spolne vzgoje, ki so se zadnjih petdeset let uporabljali na Zahodu, je bila nedavno diskreditirana, kot bomo videli v nadaljevanju tega poglavja.

Propad mitov, ki jih je uporabljala revolucija, ne preprečuje mogočnim industrijam z velikanskimi finančnimi vložki, da ne bi vzdrževale dekonstrukcije na Zahodu in jo širile drugam po svetu: filmska in še zlasti glasbena industrija, mediji, oglaševanje, pornografija, splav, kontracepcijska sredstva⁹ in kondomi, nočni klubi, prostitucija, moda in droge. Njihova propaganda uporablja vse bolj učinkovita in prefinjena tehnična in operativna sredstva za pogojevanje in preoblikovanje miselnosti.

V resnici se je pravo bojišče zdaj preselilo v države v razvoju, kjer so človeške in kulturne vrednote ter tradicije odpornejše in se še niso v celoti uskladile z novo etiko. Tako imenovane države v tranziciji (nekdanje komunistične) in novoustanovljene države so prav tako ponudile nova ozemlja za širjenje revolucije, ki ni izgubljala časa in jih je hitro zasedla. Nazadnje, kot bomo videli v šestem poglavju, monoteistične religije predstavljajo zadnjo črto napada revolucije. Nosilci družbenih sprememb si na načine, ki so v zadnjih nekaj letih postali očitnejši, prizadevajo prodreti v religije, da bi spremenili njihove nauke in vedenje vernikov. Ali se na koncu ne uveljavlja *de facto* nova globalna etika, ki ji ne nasprotuje več noben vpliven družbeni akter?

Feministična revolucija in začetki seksualne revolucije na Zahodu

Da bi pridobili boljše razumevanje o ideoloških vprašanjih globalne kulturne revolucije iz devetdesetih let, ki jih bomo analizirali v naslednjih poglavjih, si s ptičje perspektive oglejmo dobro znani potek zahodne feministične in seksualne revolucije v 20. stoletju.

Milenijski razvojni cilji	195
Sprejetje strategije pospeševanja	200
Diagnoza sedanjega stanja	202
TEHNIKE IN STRATEGIJE NOSILCEV DRUŽBENE PREOBRAZBE	205
»Nežna« in tiha revolucija	206
Družbeni inženiring: »umetnost« in »znanost«	208
Kultura soglasja	210
Proces doseganja soglasja	211
Usposabljanje o vprašanih <i>spola</i>	216
Vključevanje načela <i>spola</i> v osrednje družbene tokove	220
Svetovalni proces	223
Reforma izobraževanja	225
»Življenjske veščine« in »kakovostno« izobraževanje	227
Pet stopenj kakovostnega izobraževanja	229
»Otrokom prijazne« šole	230
Izobraževanje deklic: pospeševalne kampanje	232
Neuradne pobude agentov družbene preobrazbe na terenu	234
Moč sloganov	237
Sprememba strategije v odnosu do kultur in religij: od konfrontacije k »sodelovanju«	241
Proaktivna partnerstva z verstvi	244
ZAKLJUČEK	249
PRILOGA A	254
PRILOGA B	257
PRILOGA C	268
PRILOGA D	270
PRILOGA E	272
OPOMBE	274

Marguerite A. Peeters

GLOBALIZACIJA ZAHODNE KULTURNE REVOLUCIJE

Ključni koncepti, operativni mehanizmi

Naslov izvirnika:

The globalization of the western cultural revolution

Key concepts, operational mechanisms

© Marguerite A. Peeters, 2023

Vse pravice pridržane.

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2024

Prva izdaja

Prevod: Niki Neubauer

Spremna beseda: dr. Tadej Strehovec

Jezikovni pregled: Mojca Pipan

Oblikovanje in prelom: D-tisk, Družina d.o.o.

Slika na naslovnici: Paul L. Peeters: »Učitelj, kje stanuješ?«

Vse pravice pridržane.

Izdala in založila: Družina d.o.o.

Zanjo: Tone Rode

Tiskano v Sloveniji

Tiskano po naročilu

Ljubljana 2024

Več informacij o knjigah založbe Družina najdete
na www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

316.722

PEETERS, Marguerite A.

Globalizacija zahodne kulturne revolucije : ključni koncepti, operativni
mehanizmi / Marguerite A. Peeters ; [prevod Niki Neubauer ; spremna beseda
Tadej Strehovec]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2024

ISBN 978-961-04-1100-0

COBISS.SI-ID 194122243
